

Svend Løbners tale ved demonstrationen "På gaden for fred og frihed i Palæstina"

Taler

Svend Løbner
Freelancejournalist

Dato

26. januar 2024

Sted

Lille Torv, Svendborg

God aften! Dette er TV Avisen med dagens vigtigste nyheder.

Sådan lyder det aften efter aften på vores skærme. Men får vi dagens vigtigste nyheder? Jo, vi hører om snestorm, om den nye konge, om Nordic Waste, der ikke vil tage ansvar for virksomhedens miljøforurening.

Det er alt sammen vigtige nyheder.

Men! Er det dagens vigtigste nyheder?

Hvor er nyheden om endnu en dag, hvor 5, 10, 20, 30 børn, kvinder og familier i Gaza er blevet dræbt af israelske bomber. Om at tallet nu er oppe over 25.000 dræbte palæstinensere i Gaza, de fleste af dem kvinder og børn.

Den danske befolkning begraves i larmende tavshed om et af tidens mest omfattende overgreb på en civil befolkningsgruppe. Lige nu øver Israel overgreb på overgreb på den 2,2 millioner store befolkning på en lille stribe land på størrelse med Langeland.

Jeg er journalist og skriver primært for hjælpeorganisationer, der holder menneskerettighederne højt i hævd. I det sultramte Afghanistan uddeles kontanter, så befolkningen kan købe det, de har brug for, allermest udsæd til deres marker. Det sker fordi det er en menneskeret at kunne brødføde sig selv og sine familier.

Men Israel lukker af for vand, gas og elektricitet, jævner marker med jorden og besværliggør hjælpeorganisationers adgang til Gaza med nødhjælp.

Jeg skriver om hjælpeorganisationer, der kæmper for at børn med handicap inkluderes i skolesystemer i Armenien og Tadsjikistan på lige fod med andre børn.

Men Israel bomber løs på civile i Gaza fra oven, og snigskytter skyder civile på gaden. Hvis ofrene overlever, må leve med mentale udfordringer og handicap resten af livet.

Jeg skriver om organisationer, som giver varme, omsorg og skolegang til forældreløse børn i Tanzania og DR Congo. Imens bomber Israel løs på Gazastriben og efterlader tusindvis af børn uden en far og en mor, og uden et fungerende sundheds- og skolesystem.

Og sådan kunne jeg blive ved. Palæstinenserne menneskerettigheder krænkes fra alle sider - og de har ingen mulighed for at flygte!

Israels overgreb på palæstinensere i Gaza er blot en videreførelse af 75 års systematisk besættelse af Palæstina. Angrebet fra Hamas den 7. oktober blev en anledning for Israels højreradikale regering til at jævne boligområder med jorden, ødelægge skole- og sundhedsfaciliteter og drive den civile palæstinensiske befolkning væk fra hus og hjem og om muligt ud af Gazastriben.

Lige fra statens Israels oprettelse i 1948 har IDF, dvs. Israel Defence Force, som en videreudvikling af den militante gruppe Haganah, systematisk jævnet palæstinensiske byer med jorden og dræbt og fordrevet den palæstinensiske befolkning. Sammen med Irgun og Sterngruppen ville de i dag være på EU's terrorliste.

Jeg kan blot nævne byen Deir Yasin, hvor Irgun i 1948 med den senere premierminister Menachem Begin i spidsen, dræbte 100 palæstinensere, heraf 75 kvinder og børn. Resten af indbyggerne flygtede over hals og hoved. I alt 350 palæstinensiske byer blev indtaget af det israelske militær og overgivet til

israelske bosættere i årene 1947-1949. Ja, senere israelske politiske ledere som premierminister Ariel Sharon og forsvarsminister Shimon Peres har en fortid som militante zionister og systematisk udvidet Israels grænser gennem bosættelser på Vestbredden.

Overgrebene på den palæstinensiske befolkning fortsætter i dag – både i Gaza og på Vestbredden. Jeg besøgte selv Vestbredden før den 7. oktober og så bosætternes flotte nye luksusvillaer på palæstinensisk jord, tyvstjålet af Israel. Jeg var vidne til grupper af soldater, som tvang især unge mænd til side og kropsvisiterede dem for åbent tæppe. Hvilken ydmygelse!

Som journalist gør det mig også meget mistænksom, at alle medier lige nu nægtes adgang til Gaza. Hvad ville en socialrådgiver tænke, hvis de ikke måtte komme ind i et hjem? “Hvad er det, vi ikke må se her?”

I ly af mørket udfører Israel lige nu forbrydelser mod menneskeheden, hvis omfang vi kun kan gisne om.

Ingen anden stat end Israel ville slippe afsted med så grove overtrædelser af menneskerettighederne. Men politikere er tavse. Medier viger udenom eller citerer kun den israelske pressetjeneste. Og mennesker på arbejdspladser, barer, i klubber, foreninger og selskaber herhjemme slår blikket ned, når talen falder på Israels voldsomme overgreb.

Det skyldes primært to ting.

1. Vesten – og dermed Danmark – har dårlig samvittighed over, at vi så til, mens millioner af jøder blev forfulgt og udsløjet i Nazityskland. Jo, vi reddede da 7.000 jøder til Sverige, læser vi i historiebøgerne. Men hvad få danskere ved er, at Danmark samarbejdede med nazisterne i verdenskrigens første tre år. Vi eksporterede vores svin og korn til tyskerne, så de kunne klare sig i krigen. Lige indtil modstandsfolk som Kaj Munk sagde stop og kæmpede imod. Modstanden kom ikke fra oven - den kom fra folket.

2. Den anden ting er, at Vesten og Israel deler kolonihistorie, og at staten Israel er den sidste kolonimagt i verden. Jeg er selv vokset op i Tanzania, der tidligere var koloniseret af Tyskland og England, men i 1961 gjorde sig fri af disse magter. Selvfølgelig kan et folk ikke overtage et andet folks land og byer og

erklære dem for deres! Men det er, hvad Israel gjorde i 1948 og hvad højreradikale politikere som premierminister Netanyahu fortsat vil gøre og besætte landet helt fra Jordanfloden til Middelhavet.

Og med dansk og vestlig støtte er vi - trods tøvende krav om humanitær våbenhvile - med til at understøtte denne kolonialistiske menneskerettighedskrænkende politik. Vi går ind for menneskerettighederne herhjemme – lige indtil det Israel, der krænker dem. Så bliver danske politikere så underligt stille.

Der er brug for Kaj Munk-skikkelser i dag, der tør sige politikere og medier midt imod og hæve stemmen over for en af vor tids største uretfærdigheder. Ikke alene på grund af den helt uproportionale hævn, som den israelske stat straffer hele Gazas befolkning med. Men også på grund af vores egen menneskelighed. Kan vi se os selv i øjnene, når røgen har lagt sig efter denne blodhævn?

Jeg har lige set biografieren The Zone of Interest, der handler om en tysk kommandant, der lever med sin familie klos op ad udryddelseslejren Auschwitz. Mens de dyrker blomster og grøntsager i deres frodige have hører man buldrende ovne i baggrunden. Mens familien spiser frokost, ser man ud ad køkkenvinduet ild sprutte ud af de høje skorstene. Kommandanten stiger ud på terrassen og nyder udsigten over sin lejr, mens han tænder en cigaret.

Det er så grotesk, at man får lyst til at rejse sig fra biografens sæde og råbe: Jamen så gør dog noget ved det. Stop uhyrlighederne! Indtil man indser, at det er præcis det samme, vi gør i dag. Vi vender det blinde øje til folkedrab.

Det er, hvad vi valgte at vise i denne tv-avis. Snevejr. Kongens nye bog. En milliardær, der ikke vil tage ansvar for sit affald. Vigtige nyheder. Men ikke de vigtigste lige nu.

Vi overså dem, der sulter og tørster. Ikke på grund af tørke, men fordi sult og

tørst bruges af Israel som et masseødelæggelsesvåben.

Vi overså dem, der måtte føde eller opereres uden et fungerende hospital og smertestillende medicin.

Vi overså dem, der lå angste om natten i frygt for at falde i søvn og ikke vågne igen.

Vi overså de mennesker, der mistede liv og lemmer til israelske bomber og snigskytter i dag.

Det var nemlig, hvad vi IKKE valgte at vise i denne tv-avis.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/svend-lobners-tale-ved-demonstrationen-pa-gaden-for-fred-og-frihed-i-palaestina>